

ת"פ 53288/11/17 - מדינת ישראל נגד Y Z,, (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 53288-11-17 מדינת ישראל נ' Z(עציר)

בפני
עניין:
כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל -
באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד שלומי ויזן

המאשימה

נגד

Y Z , (עציר) - הובא
ע"י עו"ד גיל פרידמן

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר, בעבירות של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], **שהייה שלא כדין** לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, ו**שימוש במסמך מזויף** - לפי סעיף 420 לחוק העונשין.

2. על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, החל מיום 13.4.14 שהה הנאשם בארץ ללא אישור שהייה תקף, ובמועד הרלבנטי החזיק באשרת שהייה ועבודה מזויפת אשר רכש תמורת סכום של 200 ₪, אותה הציג במקום עבודתו.

הנאשם התגורר בדירה בראשון לציון, יחד עם בת זוגו א' ב' (להלן: "המתלוננת"), ובין השניים נתגלעו ויכוחים רבים. ביום 14.11.17 בשעה 22:30 לערך, הגיע הנאשם לדירה ובסמוך לאחר מכן הגיעה גם המתלוננת. בסמוך לשעה 1:00 לפנות בוקר, נתגלע ויכוח בין השניים עת שהו בדירתם, במהלכו נטל הנאשם סכין מטבח באורך כולל של 34 ס"מ (להלן: "הסכין"), אחז בידו השמאלית בעורפה של המתלוננת ובידו הימנית דקר אותה בבטנה באמצעות הסכין.

לאחר הדקירה, דחף הנאשם את המתלוננת אל הספה, שם את רגלו על בטנה ואמר לה: "עד עכשיו ביקשתי ממך. את רוצה אותי. נשאר לך רק הראש. אני חותך אותו וזורק אותו בחוץ. היום את ואני נמות יחד". על מנת להרגיעו ולרצותו, אמרה המתלוננת לנאשם שהיא אוהבת אותו, וכי הכינה עבורו מסמכים לצורך הסדרת מעמדו בארץ, אשר נמצאים בחדר השינה. בתגובה לדבריה, הניח הנאשם את הסכין ורץ לחדר השינה, אז ניצלה המתלוננת את ההזדמנות וברחה מן הדירה, ותוך שהיא יורדת במדרגות לעבר הקומות הנמוכות בבניין, דפקה על דלתות השכנים וקראה לעזרה.

הנאשם הבחין בנעשה והחל לרדוף אחרי המתלוננת, ובשלב מסוים אף הצליח לתפוס אותה, אך כאשר אחד השכנים בקומה הראשונה נענה לקריאות המתלוננת ופתח את דלת דירתו, ברח הנאשם חזרה לדירתו. כעבור מספר דקות עזב הנאשם את הבניין כשהוא נושא מזוודה עם בגדיו, ונסע לעיר נתניה באמצעות מונית, ובסיוע חבר בילה את הלילה במלון "כרמל", עד איתורו ומעצרו למחרת.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת פצע דקירה בבטן ימנית אמצעית עם אומנטום חשוף כלפי חוץ מתוך פצע הדקירה (חור בפריטוניאום האחורי מצד ימין, המטומה חודרת בתוך השרירים של דופן הבטן האחורית), כאשר המתלוננת נזקקה לניתוח חירום ושחררה לביתה כעבור 5 ימים.

3. ב"כ הצדדים הציגו "הסדר טווח" במסגרתו הוסכם, כי המאשימה תטען לעונש ראוי של 6 שנים, והסניגור יוכל לטעון לעונש ראוי של 4 שנים, מבלי לטעון למתחם העונש ההולם. בהקשר זה יוזכר, כי הקשר בין הבניית הענישה הקבועה בתיקון 113 לחוק העונשין לבין קיומו של הסדר טיעון עדיין אינו ברור, כאשר בפסיקת בית-המשפט העליון התגבשו מספר גישות לעניין זה. במקרים של "הסדר טווח" נקבע, כי אין צורך להרחיב בקביעת מתחם העונש ההולם, אלא נדרש שהדין יהיה "**סביב כימות העונש הסופי בתוך הטווח שנקבע**" (ראו: בע"פ 6943/16 **גלקין נגד מדינת ישראל** [28.1.18], בפסקה 3 לפסק-דין של כב' השופט הנדל). בהתאם, גזר-הדין יכתב במתווה הכללי הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, אך מבלי שייקבע מתחם עונש הולם, תוך הבאת כל הנתונים הרלבנטיים על-מנת לכמת את העונש הסופי בתוך הטווח שהציגו ב"כ הצדדים.

ראיות לעונש

מכתב ועדות המתלוננת

4. ב"כ המאשימה הגיש צילומים של המתלוננת לאחר פציעתה (ת/1), צילום של הסכין בו דקר הנאשם את המתלוננת (ת/2) ואסופת מסמכים רפואיים (ת/3), ממנה עולה, כי המתלוננת נלקחה בדחיפות לניתוח, ושחררה ביום 20.11.17 - 5 ימים לאחר דקירתה, להמשך מעקב.

5. הוגש בנוסף מכתב מטעם המתלוננת מיום 1.8.18 (ת/4), דהיינו כתשעה חודשים לאחר האירוע.

במכתב מתארת המתלוננת את הנזקים אשר נגרמו לה כתוצאה מהאירוע. בהקשר הנפשי, מתארת המתלוננת תחושות פחד, עצבנות, חוסר אמון כלפי הסביבה וחוסר עצמאות אשר מלווים אותה מדי יום, קיומו של חשד תמידי אשר עולה לנוכח מפגש עם גברים, רצון לנקום ולפגוע בהם וחשש ממעשים שעלול לעשות לה הנאשם בעתיד. כמו כן, עלה כי למתלוננת קשיי שינה והסתגלות בעבודה. בהקשר הפיזי תיארה את כאביה הפיזיים, בעיה בשלפוחית השתן, ותחושת חולשה פיזית. המתלוננת תיארה את דאגתה לשלום ילדיה ולפגיעה בקשר איתם כתוצאה מאירוע הדקירה.

6. המתלוננת הגיעה לבית-המשפט להעיד לטובתו של הנאשם, אך לבסוף, בהסכמה, ב"כ הנאשם חקר אותה בנוגע למכתב (ת/4). העידה, שהיא מכירה את הנאשם שנים רבות, היתה בזוגיות עימו במשך שנה וחצי, וגם אם לאחר האירוע אמרה את הדברים, כיום היא סולחת לו, בזמנו חששה ממנו, אך כיום אוהבת אותו ומעוניינת בזוגיות עימו. באשר לאירוע עצמו מסרה, כי **"הכל עבר, זה כמו לבן אדם שקורה זה קרה לנו, זה לא בכוונה, הוא היה שתוי"** (פרוטוקול ישיבת 25.12.18, עמ' 24, שורה 19), וכי המדובר באירוע חד-פעמי. המתלוננת עתרה להקלה בעונשו של הנאשם על-מנת שיוכלו לשוב להיות יחדיו.

בחקירה חוזרת לב"כ הפרקליטות הבהירה, כי שהתה במקלט כשנה וכי הדברים שנכתבו במכתב לא בכתב-ידה, אך מפיה, והיא חתומה עליו. בנוסף אישרה, כי בסמוך לאירוע, כשהיתה במשרדי הפרקליטות מסרה לתובע שהיא מפחדת על חייה וממשיכה לקבל איומים ממשפחתו של הנאשם. שוב חזרה על כך שהנאשם עשה טעות.

ראיות מטעם ההגנה

7. מר אספר הפטום, אשר מכיר את הנאשם מאריתריאה, העיד לזכותו של הנאשם ותיאר, כי המדובר באדם חכם ומקסים אשר רצה להתפתח וללמוד. להתרשמותו, המתלוננת אינה חוששת מהנאשם, יש קשרים בין המשפחות, והוא ביקש להתחשב בנאשם בגזירת עונשו.

טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה התייחס לעדות המתלוננת בבית-המשפט וטען, כי מדובר במקרה קיצון של סינדרום האישה המוכה. הפנה לתוצאות הקשות של הדקירה, ולנזקים הפיזיים והנפשיים אותם העלתה במכתבה, את תוכנו אישרה בבית-המשפט. המתלוננת נדקרה בבטנה באכזריות באמצעות סכין שאורכו למעלה מ- 33 ס"מ, כאשר הדקירה יכולה היתה לגרום למותה ובאורח נס רק גרמה כמעט לשפיכת מעיה. אלמלא תושייתה של המתלוננת והעובדה שברחה, ספק אם הייתה נותרת בחיים, כאשר האירוע התרחש בביתה מבצרה, על- ידי מי שהיה בן זוגה האהוב.

ב"כ המאשימה טען שאליומות מעין זו מחייבת ענישה הולמת והרתעת ציבור הגברים האלימים מביצוע עבירות אלימות כלפי בני זוגם, וכי לבית-המשפט תפקיד מרכזי ביצירת הרתעה. למזלה, המתלוננת לא נכנסה לסטטיסטיקה של נשים שנרצחו על-ידי בני-זוגן, אם כי ניכר כי אינה מבינה זאת כיום ומצויה במעגל שוטה שמהול בפחד עם אמפתיה לנאשם.

לגישתו, המקרה דנן על מלוא נסיבותיו המורכבות מחייב ענישה ברף המקסימלי לו עתרה המאשימה, לצד פיצוי הולם חרף עמדת המתלוננת כיום.

9. הסניגור הבהיר, כי אינו חולק על חומרת האירוע ותוצאותיו הקשות. הוא פירט את השתלשלות העניינים אשר הביאו להסדר הטיעון וטען, כי מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים בבית-משפט השלום מחייבת אימוץ הרף התחתון של 4 שנות מאסר בפועל, ובמיוחד כשעסקין בדקירת אחת בלבד. הסדר הטיעון מבטא את עמדת המאשימה לפיה, גם ענישה של 4 שנות מאסר בפועל מהווה ענישה סבירה.

הדגיש, כי הנאשם עצור תקופה ארוכה ולא יזכה לשחרור מוקדם, והטלת עונש של 5 שנות מאסר ישפיע על סוג בית-הסוהר בו ישא הנאשם את מאסרו ואת הניכוי המנהלי לו יהיה זכאי.

נסיבות חייו של הנאשם קשות מאוד, הוא הגיע דרך מצרים בהליכה של שבועות רבים והצליח להיכנס לישראל כדי להביא לעצמו פת לחם. המדובר באדם נעדר עבר פלילי, כאשר גם המתלוננת מסרה כי לא נהג בה באלימות בעבר. הנאשם לקח אחריות ולא ניהל משפט, חסך בזמן שיפוטי, ומצוי בתנאי מעצר תקופה משמעותית.

הסניגור עתר להתחשב בנאשם ולהטיל עליו עונש של 4 שנים, עונש חמור מאוד ומאוזן, שיענה על הצורך בהרתעה, ובמקביל יאפשר לנאשם להשתקם במהלך מאסרו, לאחריו ככל הנראה לא יישאר בארץ.

10. הנאשם הגיש מכתב בכתב ידו באנגלית (נ/1), בו כתב שהוא מצטער על מה שעשה, וכי היה שתוי ואמוציונלי באירוע. מסר, כי הוא אוהב את המתלוננת, שביקרה אותו פעמים רבות. עוד כתב שאנשים עושים טעויות, הוא לא יחזור לבית-הסוהר, וביקש להתחשב בו.

בבית-המשפט מסר הנאשם באנגלית: **"אני אומר שהמכתב הוא ברור. בית משפט אומר לי שניתן ללמוד מהמכתב שאני לא מבין את חומרת המעשה ואני מצטער על המעשה שעשיתי. בשנת 2007 באתי לישראל, למדתי לעתיד, זו פעם ראשונה שאני בבית סוהר"** (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 26-28).

דין והכרעה

11. הנאשם במעשיו פגע פגיעה קשה בבטחונה האישי והפיסי של מי שאמורה להיות היקרה לו מכל, עמוד 4

ובתחושת המוגנות של בת-זוגו בביתם-מבצרם. הדקירה בסכין מטבח על רקע ויכוח שגרתי, ההתנהגות האכזרית כלפיה לאחר מכן, העובדה שרק בזכות תושייתה ניצלה המתלוננת מהנאשם, והתוצאות הפיסיות הקשות שנגרמו לה מבססים פגיעה בעוצמה גבוהה בערך החברתי המוגן של שמירה על גופו וכבודו של אדם, כשהדברים נכונים ביתר שאת כאשר עסקין בקורבן שהיא בת-זוגו של הנאשם.

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יאמר, כי הרקע לתקיפת המתלוננת הוא ויכוחים שנתגלעו בין השניים במהלך המערכת הזוגית ביניהם. האירוע עצמו הוא בעל סממנים אימפולסיביים, כאשר הנאשם נטל סכין מטבח באורך כולל של 34 ס"מ, אחז בעורפה של המתלוננת ובידו השניה דקר את המתלוננת בבטנה באמצעות הסכין. הנאשם לא הסתפק בכך, ולאחר הדקירה דחף את המתלוננת אל הספה, שם את רגלו על בטנה והשמיע באוזניה אמירות קשות, מאיימות ומטילות מורא.

נראה, כי בנס האירוע לא הסתיים בתוצאה קטלנית, כאשר תושייתה של המתלוננת היא שאפשרה את הימלטותה מהדירה ולקרוא לעזרה.

הנאשם, בקור רוח, הצליח לחזור לדירה ולעזוב מייד לאחר מכן עם מזוודה ובגדים, ובסיוע חברו בילה את הלילה בבית מלון עד שאותר למחרת.

13. למתלוננת נגרם נזק פיסי משמעותי (כמפורט בכתב-האישום ובאסופת המסמכים הרפואיים - ת/3), כאשר היא נזקקה לניתוח ואשפוז למשך 5 ימים. בתמונה ת/1, המתעדת את המתלוננת לאחר פציעתה, ניתן להבחין בצלקת שנותרה לאורך בטנה. הדקירה באיזור זה באופן כה אלים ממחיש, כי האירוע עלול היה להסתיים בתוצאה קטלנית. חרף עמדתה של המתלוננת כיום ניכר, כי סמוך לאחר האירוע סבלה מנזק נפשי קשה, תחושת הבטחון והאמון באחרים

14. מכלול הנסיבות מעלה, כי מדובר באירוע אלימות בין בני זוג המתגוררים יחד, המצוי ברף חומרה גבוה מאוד. הנאשם גרם לפציעתה של המתלוננת, המשיך להשפיל אותה, ולאחר שהצליחה להימלט ממנו, אף ולא נשאר בדירה כדי לברר מה מצבה של בת זוגו ולהזעיק עבודה טיפול רפואי, אלא בחר לקחת מזוודה ובילה את הלילה בבית המלון עד שאותר ונעצר.

15. הנאשם, תושב זר מאריתריאה, ביצע עבירות נלוות נוספות הקשורות במעמדו בישראל. מלבד העובדה שאשרת השהייה שלו פגה באפריל 2014, הוא החזיק באשרת שהייה ועבודה מזויפת אותה רכש, ואף הציג אותה במקום עבודתו.

16. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, יאמר באופן כללי, כי בפסיקת בית-המשפט העליון עולה מסר ברור בדבר הצורך בענישה מוחשית כלפי גבר שמעז לנהוג בבריונות ובאכזריות באשתו או בת-זוגו:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי

אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלמות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלמות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלמות במשפחה, נגישותם של קרבות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה..." (ראו: ע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל [11.10.07], פסקה 7).

וכן ראו:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של תופעת האלימות בין בני זוג ועל הצורך להחמיר בענישה במקרים אלו ... זוהי אלימות הפוצעת לא רק את הגוף אלא גם מנתצת את הרקמה הדקה והחשובה כל כך של אמון וביטחון במרחב האישי. חומרתה היתרה של אלימות זו מחייבת כי גם הענישה בנינה תהיה מחמירה..." (ראו: ע"פ 4221/13 ואנונו נגד מדינת ישראל [26.3.15], פסקה 12).

17. מבחינת נסיבותיו של הנאשם ייאמר לזכותו, כי הוא נעדר עבר פלילי, עולה תמונה של נסיבות חיים מורכבות והגעה בדרך לא דרך לישראל מאריתריאה, אשר אזרחיה זוכים כאן להגנה קולקטיבית ואינם מגורשים חזרה לארצם. לבסוף, הנאשם לקח אחריות על מעשיו ולא ניהל הליך של הוכחות. עם זאת, עולה באופן ברור כי אין לו כל תובנה באשר לחומרת מעשיו, עד היום הוא תופס את מעשיו כ"טעות", וקיימים עיוותי חשיבה קשים אשר מבססים את ההערכה כי קיים סיכון להישנות עבירות מעין אלו בעתיד אם לא יזכה לטיפול במהלך המאסר.

18. בנסיבות אלו, על-מנת להכריע בדבר העונש המתאים בגדר הטווח המוסכם, עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ואציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 8655/10 סואעד נגד מדינת ישראל [29.5.11]: עניינו במי שהורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה - לרבות המתלוננת, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, מספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ומספר עבירות של איומים. על המערער הושת עונש של 4 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסך 30,000 ₪. המערער והמתלוננת הורים לחמישה ילדים, המערער תקף את בתו בת ה-18 בגבה באמצעות ידו וסטר לבנו בן ה-14 ועל הרקע האמור, החל ויכוח בין המתלוננת למערער, אשר איים עליה שירצח אותה. בהמשך, שלף סכין שהחזיק

בכיסו ודקר אותה בבטנה. הבן קפץ על המערער כדי להגן על המתלוננת ונאבק עמו, וכתוצאה מכך פגע בו המערער בסכין ושרט אותו בחזהו. בנוסף, המערער נגח בו בראשו ואיים כי ידקור גם אותו. המתלוננת נאלצה לעבור ניתוח ואושפזה למשך 6 ימים.

הוגש תסקיר שלילי בעניינו של המערער, אשר לא נטל אחריות על ביצוע מעשיו והטיל את האשמה על משפחת המתלוננת וילדיו. כן צוין, כי המתלוננת מתקשה לחזור לתפקוד מלא, והיא קיבלה קצבת נכות זמנית מביטוח לאומי.

בית המשפט המחוזי זקף לזכותו של המערער את שירותו הצבאי, עברו הנקי, הודייתו, עדות ראש המועצה בה מתגורר, וכן נתן משקל מסווג לעובדה שטרם אירוע הדקירה קיללה המתלוננת את המערער.

ערעור על חומרת העונש נדחה, כשצוין בפסק-הדין כי: "המסר הצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי אלימות היא אלימות היא אלימות, והחוטא בה עתיד לשלם מחיר ואף מחיר כבד; ראוי כי קול מעין זה יחדור למקומות הרבים מדי במדינתנו שבהם האלימות היא בת בית." (פסקה י"ב).

ע"פ 1821/17 פלוני נגד מדינת ישראל [29.4.18], שעניינו במי שהורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה. למערער ולמתלוננת חמישה ילדים, כאשר המתלוננת ביקשה להתגרש מהמערער, אך הוא סירב והמשיך להתגורר בבית המשותף בחדר נפרד. על רקע ויכוח בדבר העובדה שבנם רכש רכב, נטל המערער סכין מהמטבח וניסה לדקור את המתלוננת בבטנה. המתלוננת הגנה על עצמה באמצעות ידיה וכתוצאה מכך פגעה הסכין בידה, גרמה לה לחתך עמוק והיא החלה לדמם ולצעוק מכאב. הבן ניסה להפריד בין הוריו, ובתגובה, דקר אותו המערער בגבו באמצעות הסכין. המתלוננת איבדה דם רב בעקבות פציעתה, התיישבה על הספה בסלון, אז רכן המערער לעברה וכיוון את הסכין לצווארה תוך שהוא צועק לעברה שבכוונתו להרוג אותה. בן אחר של השניים הצליח למשוך את אביו מעל אימו, הזעיק עזרה, ובהמשך פונתה המתלוננת למרכז רפואי במקום המגורים ולאחר מכן לבית-חולים. אדם אחר הזעיק עזרה עבור הבן שנפצע, שפונה גם הוא לבית-החולים.

כתוצאה ממעשי המערער נחבלה המתלוננת בידה, נגרם לה חתך עמוק ופגיעה בעצב היד והיא נזקקה לניתוח ובהמשך לטיפול פיזיותרפי ותרופתי. הבן קיבל טיפול אנטיביוטי ושחרר מבית-החולים.

המתלוננת הגישה תלונה נגד המערער שבועיים מאוחר יותר, ורק לאחר שהוא איים על חייה של המתלוננת באוזני בניהם, ואחד מהם שתה אלוהול עד למצב של אשפוז בשל רעלת אלוהול לאחר שהתקשה להתמודד עם מצוקתו.

בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3 - 6 שנות מאסר בפועל, והטיל עונש של 4 שנות מאסר בפועל.

בית-המשפט דחה את הערעור על חומרת העונש וציין לחומרה את עברו הפלילי של המערער ואת העובדה, שהמערער עשה שימוש בסכין כדי לפגוע באשתו, ורק תושייתה ונסיונות ילדיה הם שמנעו תוצאות חמורות

וכואבות יותר מהנזקים שנגרמו בפועל - אשר היו הרבה פחות חמורים מאלו שהנאשם בפניי גרם לבת-זוגו.

ת"פ 23815-06-10 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נגד טנוס** [27.7.10], בו נדון עניינו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בכתב-אישום שתוקן במסגרת הסדר דיוני בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, החזקת סכין והפרעה לשוטר.

בין הנאשם והמתלוננת - בני זוג נשואים במשך 5 שנים, המתגוררים עם ילדיהם ואמו של הנאשם - התנהל ויכוח, במהלכו הנאשם קילל את המתלוננת וסטר על פניה. בהמשך, הכה אותה בחוזקה בראשה בשלוש מכות אגרופ. לאחר מכן, דקר את המתלוננת בבטנה, בחזה, במרכז התחתון של עורפה ובזרועה וגרם לה לחבלות חמורות ולדימום שהצריכו טיפול של הצמדת סיכות ואשפוז למשך 4 ימים. הנאשם עזב את הבית כשהוא נושא את הסכין במכנסיו. הנאשם נעצר על ידי השוטרים בכניסה לבית החולים, ולאחר שנכבל באזיקים שלף את הסכין המגואלת בדם. לנאשם הרשעות קודמות בעבירות מרמה ואליומות, והוא ריצה שני מאסרים בפועל. הנאשם הביע צער עמוק על מעשיו והביע רצון לעבור טיפול ולהיגמל מבעיית התמכרות לאלכוהול ממנה סבל.

בית המשפט המחוזי השית עליו 5 שנות מאסר בפועל, ופיצוי בסך 15,000 ₪ למתלוננת.

ת"פ (מחוזי ב"ש) 21889-09-10 **מדינת ישראל נגד לזר חיימוב** [24.1.11], בו נדון עניינו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. במהלך דין ודברים עם אשתו, דקר אותה הנאשם באמצעות סכין מטבח בדופן החזה משמאל. המתלוננת ברחה למרפסת, הנאשם רדף אחריה וניסה לדקור אותה שוב מבעד לחלון המרפסת. המתלוננת נאבקה בו והצליחה לברוח. כתוצאה מהפגיעה נגרמה למתלוננת חבלה שהצריכה ניתוח ואשפוז של כמה ימים. הנאשם ביצע את העבירה כשהיה בגילופין. לנאשם שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות כנגד אותה מתלוננת. בגין ההרשעה השניה הושת עליו עונש של 3 חודשי מאסר בפועל, אותו סיים לרצות ימים ספורים לפני האירוע דנן.

בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 6 שנות מאסר בפועל, הפעיל מאסר מותנה של 4 חודשים במצטבר, וכן פיצוי בסך 10,000 ₪.

19. על רקע נסיבות ביצוע העבירות, החבלות החמורות שנגרמו למתלוננת, חוסר התובנה, מיזעור העבירות ועיוותי החשיבה הקיימים אצל הנאשם, באיזון מול הודאתו של הנאשם והעדר עבר פלילי, אני קובעת שיש להעמיד את עונשו במרכז הטווח עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

5 שנות מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו 15.11.17;

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; 6 חודשי

עמוד 8

מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון;

חרף עמדת המתלוננת כיום, אך כחלק מהמסר הברור של הבעת סלידה מהמעשים, מורה על תשלום פיצוי על סך 20000 ₪ למתלוננת, שישולם עד ליום 1.8.19. ב"כ המאשימה תידע את המתלוננת בדבר הפיצוי שנפסק, ותמסור פרטיה למזכירות בית-המשפט תוך 14 ימים.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' אדר א' תשע"ט, 07 מרץ 2019, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.